

העוצמה של 'שמע ישראל'

הפסוק 'שמע ישראל' הפך לסיסמא של המלחמה האחרונה, ולא בכדי. בשש מילים בלבד טבע משה את יסוד האמונה בא-ל אחד, שהוא התשתית והליבה של קיום כל מצוות התורה.

ניצוץ בחשכת הקרב

אני רוצה לחלוק איתכם סיפור על זוג שהשתתפו בפסטיבל נובה בשביעי לאוקטובר האחרון. הם הצליחו לצאת עם הרכב שלהם מהמקום עד שהגיעו קרוב לקיבוץ בארי, שם התחבאו בתא שירותים קטן במשך שש שעות. בשלב מסוים הם שמעו מבחוץ כיצד המחבלים יורים לכל עבר. בסופו של דבר הם ברחו משם בדרך כל-שהיא והגיעו לקיבוץ עלומים, שם הגבר ראה חייל הרוג שוכב על הארץ ומסביב המון מחבלים מתים. הוא מספר שבמשך כל הזמן הנשק היחיד שהיה לו היו שש מילים: "שמע ישראל, ה' אלקינו, ה' אחד".

בעלומים הוא ראה כוחות צבא רבים שנלחמים במחבלים. ומיד מיהר להתחבא מאחורי קיר בטון. הוא הביט למטה ולפתע הבחין במשהו נוצץ. הוא הרים את זה וגילה שזו טבעת עליה כתוב "שמע ישראל, ה' אלקינו, ה' אחד". מאז השבעה באוקטובר הטבעת הזאת תלויה על השרשרת שלו וזה איתו כדי להזכיר לו שהקב"ה נמצא איתו תמיד.

"שמע ישראל" הפך לפסוק המזוהה ביותר עם המלחמה האחרונה.

יוני אשר גר בקיבוץ ניר עוז. בשביעי באוקטובר אשתו ושתי בנותיו נחטפו לעזה. במשך כל ה-49 ימים שהם היו בשבי לא היה ליוני שום מידע על מה שאירע עם אשתו ובנותיו שאחת מהם בת ארבע, והשנייה בת שנתיים. יוני כמו שאר משפחות החטופים עשה הכל כדי להחזיר אותם. בין היתר הוא טס לאירופה בראש משלחת של משפחות החטופים ונאם בפרלמנט של האיחוד האירופי. הוא נשא נאום נרגש מאוד ובסופו הוא ביצע צעד בלתי

צפוי. הוא נעמד על רגליו, ביד ימין כיסה את עיניו, וביד שמאל סיכך על ראשו (במקום כיפה) ואז זעק בעיניים עצומות ובראש מורס: "שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד!" ההתרגשות באולם הייתה בשיאה. צמרמורת עברה בין היושבים שענו לו בקול גדול "אמן". לא עבר זמן רב, והוא התאחד עם משפחתו.

מתחילת המלחמה מסתובבת בארץ דיסקית (כמו שיש דיסקית על החטופים, שכתוב עליה "הלב שלנו שבוי בעזה") עם המילים "שמע ישראל", ומחלקים אותה לחיילים.

"שמע ישראל" מופיע לראשונה בפרשתנו. בסוף שנת הארבעים, שבועות ספורים לפני מותו, משה אומר לבני ישראל "שמע ישראל". שמע ישראל היא קריאה לעם ישראל להכיר בהקב"ה ולקבל את עול מלכותו.

אמונה

"שמע ישראל", אומר הרבי, זה ענין האמונה בה', האמונה באחדות ה'. לאחר זה אנו ממשיכים בפסוק הבא: "ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך" ☞ זוהי מצוות אהבת ה'. כיצד מגיעים לכך? אומר הרבי שאפשר להגיע לכך על-ידי עבודת התפילה.

אהבת ה'

התפילה היא המסגרת שבה אנו מתבוננים "בגדולת הא-ל", דהיינו, התפילה בנויה בצורה כזאת שנתבונן בכל מה שהקב"ה עושה עבורנו, והתבוננות הזאת תביא אותנו לידי אהבת ה'. בברכות השחר אנו מתבוננים שהקב"ה פוקח עיוורים ומתיר אסורים ואיך שכל פסיעה שלנו היא בזכותו. משם ממשיכים לקרוא ולהתבונן בטבע ובגדלות הבריאה שהיא כולה נבראה על ידי הקב"ה. משם ממשיכים להתבונן בצבא השמים, מלאכים וכו'. ואז מגיעים לברכות קריאת שמע, או אז אנו מבינים שהקב"ה מתפנה מכל עסקיו ובוחר דווקא בעם ישראל, "ובנו בחרת מכל עם ולשון וקרבתנו מלכנו". זה מעורר אצלנו את האהבה לקב"ה.

תלמוד תורה

המצווה הבאה שמופיעה בקריאת שמע, זוהי מצות תלמוד תורה: "ושננתם לבניך ודברת בס". קודם נאמר "ושננתם לבניך" משום שללמד את הילדים זה יותר חשוב אפילו מכך שאתה בעצמך תלמד. כי הילדים הם העתיד של עם ישראל ובהם צריך להשקיע. לאחר מכן באה המצווה "ודברת בס", ללמוד תורה בעצמך. "בשכבך ובקומך", ביום ובלילה, לומר לפחות פסוק אחד "שמע ישראל" שזה פסוק מהתורה, ובכך מקיימים מצות תלמוד תורה.

מצוות

ואז מגיעים המצוות המעשיות. "והיה לאות על ירך, ולטוטפות בין עיניך" שזה מכוון לתפילין, ולבסוף "וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך" מצוות מזוזה, שהיא מצוה לכל המשפחה.

היסוד לכל עבודת האדם הוא האמונה בא-ל אחד וזה הפסוק "שמע ישראל" שבא לפני הכול. לאחר מכן מתאים לדבר על אהבת ה' שזה ענין התפילה, ואז תלמוד תורה וקיום מצוות.

את הרעיון הזה, אומר הרבי, רואים בעבודתו של היהודי בכל בוקר.

כשיהודי מתעורר, הדבר ראשון שהוא עושה זה להצהיר על האמונה שלו באמירת "מודה אני לפניך מלך וחי וקיים" רבה אמונתך", ורק אז הוא פונה לעבודת התפילה, שזוהי מצות אהבת ה'. לאחר זה "מבית הכנסת לבית המדרש" שזו מצות תלמוד תורה, ומשם הוא ממשיך ליום של עשיית מצוות.

וזה נכון גם במשך ימי חייו של כל יהודי. כשהוא נולד הוא כבר מאמין והאמונה היא חלק מה-DNA שלו, כמו שנאמר על עם ישראל שהם "מאמינים בני מאמינים", דהיינו שהם נולדים עם זה. לאחר מכן הילד מתחיל ללמוד תורה ואז הוא לומד כיצד לקיים מצוות.

אומר הרבי שאותו דבר עלינו לעשות כאשר פוגשים יהודי שני. ראשית

צריך לעורר בו את נקודת היהדות, שזה מתבטא בצעקה של "שמע ישראל" ואז מחברים אותו לצור מחצבתו על ידי תפילה. בהמשך מלמדים אותו תורה שמביאה בסופו של דבר לעשיית מצוות (שיחות קודש תשל"ח ח"ג עמ' 229).

שמע ישראל במדי אס אס

זה היה בחמישי למאי 1945, מחנה גונסקירכן באוסטריה. אליהו הרמן, תלמיד ישיבה בווייצן שבהונגריה שהוגלה כמו רבים אחרים למחנות עבודה והשמדה, שכב באפיסת-כוחות בצריפו, בין אנשים גוססים וגוויות, שאיש אפילו לא טרח לאספן. לפתע הופיע בפתח הצריף שלד מהלך והכריז: "הגרמנים הניפו דגל לבן על מגוריהם, ריכזו את כלי-הנשק שלהם והם יושבים בקבוצה על הקרקע".

הבשורה הצליחה להפיח רוח-חיים באלהו, שכבר כמה ימים לא בא דבר-אוכל אל פיו, וגם בשאר שוכני הצריף התשושים. במאמץ עילאי קם על רגליו ויצא החוצה, פוסע לעבר המקום שהכול צעדו אליו כעת [?] מחסן המזון. הוא הצליח לתפוס סלק-סוכר אחד אבל עד שיצא החוצה מהמחסן נחטף הסלק מידי.

בחוץ הוא פוגש את שני האחים קליין. הוא הציע להם ללכת משם ביחד. הם מסכימים ומתחילים לצעוד ביער, לא יודעים לאן ללכת. אין שום סימון דרך [?] יער וסבך עצים. הם עדיין פוחדים מפני האס אס שיכולים לירות מבין העצים, אולם ממשיכים קדימה.

לאחר זמן מה הם רואים פתאום מבין העצים מכונית צבאית הפוכה. הם מיהרו להסתתר בין העצים אולם כאשר בסביבה לא הייתה תזוזה, יצא אחד מהם והתקרב אל המכונית, רומז בידו לחבריו. כשהתקרבו בזהירות רבה הם גילו חייל אס אס הרוג. במכונית היו הרבה מדי אס אס חדשים. הם לא חשבו הרבה ובחרו לעצמם מספר חליפות וזרקו את הסמרטוטים שלבשו שהיו מלאים במיליארדי כינים. המדים היו רקומים ברקמות וסמלי אס אס והם ניסו בעזרת חתיכת פח להוריד את הסמלים, אבל זה לא

הצליח.

לפתע זינקו לכיוונם שלשה חיילים אמריקנים מתוך מכונית צבאית, שניים כהי עור ואחד בהיר ומכריזים: "האלט! דוקומענטע!" (עצרו, מסמכים).

האמריקנים מנופפים בכלי נשקם בתנועה מאיימת ואחד מאלו שהבליחו מתוך היער צועק: ג'ואיש! יודע! יעברי! ('יהודי' באנגלית, גרמנית ורוסית). על מנת להוכיח את יהדותו שולף האיש מסמך מכיסו ומעבירו לאמריקני. הלה מעיין בו ומבחין בצלב הקרס הגרמני מתנוסס. החשד כלפי השלושה הולך וגובר, ובאירופה שאחרי המלחמה לא זקוקים המנצחים לאישור על מנת לענות את הגרמנים הנאצים.

לפתע מתנתק האמריקני בהיר העור משני החיילים האחרים, מתקרב אל השלושה וצועק בידיש: "דו ביסט א ייד? (אתה יהודי?). "יא" (כן), השיב האיש. "דו קענסט דווענען? קענסט שמע ישראל?", (אתה יודע להתפלל? מכיר שמע ישראל?)

הגרמני פרץ בבכי, ובקול שמזעזע את כל היער זעק: שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד!

החייל האמריקני קפץ עליו, שניהם מתחבקים ומתנשקים ובוכים יחדיו.